Р Е Ш Е Н И Е
№ 43967

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10035** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на Д. П. С., чрез адв. К. Т., срещу Заповед № 1561/26 от 20.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. Заповедта е издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор, отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), упълномощен със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР.

По изложени в жалбата подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят оспорва наличието на материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ ЗДвП. Допълнителни аргументи са изложени в съдебно заседание от адв. Т.. Претендират се разноски по списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез юрк. М., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.07.2026 г. срещу Д. П. С. е съставен АУАН № 702913 за това, че на 02.06.2026 г., около 08:45 часа, в [населено място], [улица] управлявал лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и поради това, че не контролира непрекъснато управляваното МПС реализира

ПТП в л.а. „С.“ с рег. З С., след което напуска местопроизшествието като не уведомява компетентните органи на МВР. АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 43а, ал. 1 ЗАНН по данни от Т. Л. Т., от когото е снето приложено към преписката сведение. В АУАН е посочено, че водачът е нарушил чл. 20, ал. 1 ЗДвП – не контролира ППС, което управлява, и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП – напуска местопроизшествието, като не уведомява съответната служба за контрол на МВР. Като доказателства са иззети преписка с номер Т322/26, протокол за ПТП с номер 27131.1/26, 1 бр. сведение и СУМПС №[ЕИК]. Актът е предявен на нарушителя на 20.07.2025 г.
В приобщеното към административната преписка сведение от Т. Т. е посочено, че на 02.06.2026 г., излизайки около 08:50 часа чул удар и видял „бяла голяма кола“ К. с рег. № 31-62ХМ „ударена“ в паркиран пред бл. 36 на [улица]С. с рег. [рег.номер на МПС] . Според сведенията на очевидеца колата излизала откъм бл. 5. Водачът не слязъл от колата и продължил към булеварда, напускайки мястото на ПТП.
Въз основа на данните в сведението е изготвена скица на ПТП към протокол с № 7131, отразяваща местоположението на паркирания лек автомобил С. с рег. З С. и докладна записка от полицейския служител И. Л. Х. относно посетено ПТП с напуснал участник.
Срещу АУАН е депозирано възражение от Д. С., с което същият отрича да е участвал в ПТП, не е разбрал за нарушението, не е съгласен с описаното по случая.
На датата на съставяне на АУАН е издадена процесната заповед, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП -временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.
В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.
Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.
Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДВП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при

СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ пи СДВР. Процесната заповед е издадена от А. С. С., който съгласно представената с преписката Заповед № 513з-9628/13.09.2024 г. заема длъжността младши автоконтрольор в 04 група „Пътно-транспортни произшествия и сигнали“ на 01 сектор “Пътен контрол и организация на движението“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 12086/14.10.2025 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.
Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването й.
В случая мярката се прилага за нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според която разпоредба наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. В АУАН е посочено, че са извършени нарушения на 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Според посочените разпоредби, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват (чл. 20, ал. 1). Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, без да напуска местопроизшествието, да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието (чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“).
В случая спорно по делото е участието на жалбоподателя в ПТП, като същият отрича изобщо наличие на такова произшествие на описаното в заповедта място, дата и час.
С определение № 34585 по делото съдът изрично е указал на ответника, че негова е тежестта да докаже съществуването на фактическите основания, обосновали прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването на обжалвания акт. В тази насока и съобразно приобщените с преписката документи съдът намира, че не е установено наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на процесната. Не са доказани констатираните с АУАН административни нарушения, доколкото липсват убедителни доказателства, че точно на описаното място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие, в което жалбоподателят е участвал като водач.
Според дефиницията на § 6, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП "пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети".
В съдебното производство е представена административната преписка, като към нея липсва протокол за ПТП, единствено е налично сведение от манифестиралия се като очевидец Т. Т.. Въз основа на неговото сведение е съставена скица на ПТП, на която е визуализирано местоположението на паркирания автомобил. В АУАН е записано, че жалбоподателят е реализирал ПТП с паркираното МПС лек автомобил С. с рег. № 1950ХТСВ, след което е напуснал местопроизшествието и не е уведомил компетентните органи на МВР. Срещу АУАН е депозирано възражение, с което оспорващия отрича да е бил участник в ПТП, не е разбрал за нарушението и не е съгласен с описаната по

преписката ситуация. Други доказателства, които да установят механизма на произшествието, вкл. наличието на съприкосновение между двата автомобила, липсват. Никакви други доказателства за наличието на повреда по автомобила на жалбоподателя или такава по автомобила на паркираното МПС не са ангажирани пред съда, не е извършен оглед на автомобилите с оглед установяване наличието на щети по тях, липсват и веществени доказателства – фотоснимки, записи от камери и др., от които да е възможно да се установи, че е реализирано ПТП. При липса на доказателства за ПТП и реализирани в следствие на това произшествие щети, няма как да се поддържа, че не е спазено изискването на чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и оттам, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "бб" ЗДвП.

Наред с това, съдът отчита, че процесата ПАМ е приложена повече от един месец след извършване на твърдяното нарушение (02.06.2026 г.), като не се установява в този период да са били предприети действия за пълно и обективно изясняване на спорната фактическа обстановка. При наличие на изрично оспорване от страна на жалбоподателя относно самото осъществяване на нарушението административният орган е следвало да положи необходимата процесуална активност за събиране и проверка на относимите доказателства, така че фактическите основания на акта да бъдат установени по несъмнен начин. Като е издал заповедта въз основа на едностранчиви и непроверени данни, без да обсъди писмените възражения на жалбоподателя и без да събере доказателства за твърдяното деяние, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, вкл. на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Издадена е при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон.

При този изход на спора в тежест на СДВР следва да се възложат претендираните от жалбоподателя разноски по списък, възлизащи в общ размер на 505,11 евро, от които 500,00 евро заплатено в брой адвокатско възнаграждение и 5,11 евро за държавна такса.

Водим от изложеното Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 1561/26 от 20.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. П. С. разноски по делото в размер от 505, 11 евро /петстотин и пет евро и 11 цента/.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП.